

Vrijheid

door Joost Belinfante

Eerlijk gezegd had ik het helemaal gehad met het bandjeswezen. De eeuwige afhankelijkheid van elkaar. Het voortdurend samen optrekken, meer dan in een huwelijk. Het wachten in de kleedkamer, het wachten tijdens de opnamen, het wachten in tv-studio's. De vergaderingen. De kleine ergernissen en karaktertrekken die vanlieverlee tot ondragelijke proporties uitgroeiden. Ik had het 15 jaar gedaan. Het was mooi geweest. Nooit meer, had ik besloten.

Het was de kans om bas te spelen waardoor ik mij toch, als invaller, bij mijn vriend Ernst had gemeld. Ernst was de bassist van zijn band verloren, door precies die spanningen waar ik niet meer tegen kon en ik had hem dus vervangen. Tijdelijk. Maar ja, de muziek kruipt waar zij niet gaan kan. Ik had de trombone ontdekt, mijn liedje 'Nederwiet' was niet meer weg te denken uit het Doe Maar repertoire, de reggae was te leuk om te spelen. Toen Henny er eenmaal bij was, bleef ik half hangen, speelde af en toe mee, deed dingen in de studio, als onafhankelijk persoon. Als Joost Belinfante. De jongens vroegen wel of ik echt bandlid wilde worden maar mijn pasverworven zelfstandigheid was mij te dierbaar.

Ik had in die tijd zo'n grote Ibiza-mand. Alles zat er in. In die ene mand. Naaigerei, schrijfgerei, rookgerei. Mondharmonica's, snaren, fluiten, raspens, koebellen.

Toiletartikelen, snoep, proviand. Jojo's. Geld, paspoort, autopapieren. Kleding, boeken, bestek. Dingen waarvan ik het niet meer wist. Dingen die anderen erin hadden gedaan. Alles wat je erin gooide was ogenblikkelijk verdwenen.

Die mand symboliseerde mijn vrijheid: de vrijheid om inefficiënt te zijn, altijd eerst te moeten zoeken. De vrijheid om mijn eigen plan te trekken: ik had mijn eigen eten bij me, mijn eigen genotsmiddelen. En, vooral, de vrijheid om op ieder moment, zonder ook maar iemand nodig te hebben de wijde wereld in te kunnen trekken. Sterker, die mand liet zien dat ik al de wijde wereld ingetrokken was.

En nu maakte ik dus, als onafhankelijk buitenstaander, de heftigste tienermania mee die Nederland ooit had gezien. Ik stond er middenin met mijn mand en ik stond er toch buiten.

Bron: *Doe Maar Lijf aan Lijf*, ISBN 978-906265-634-9, 2008

